

Povestire #9 - Bătrâna și vasul

O femeie bătrână din China avea doua vase mari, pe care le atârna de cele doua capete ale unui băț, și le căra pe după gât. Un vas era crăpat, pe când celălalt era perfect și tot timpul aducea întreaga cantitate de apă. La sfârșitul lungului drum ce ducea de la izvor până acasă, vasul crăpat ajungea cu apa doar pe jumătate. Timp de doi ani, asta se întâmpla zilnic: femeia aducea doar un vas și jumătate de apă. Bineînțeles, vasul bun era mândru de realizările sale. Dar bietului vas crăpat îi era atât de rușine cu imperfecțiunea să și se simțea atât de rău că nu putea face decât jumătate din munca pentru care fusese menit!

După 2 ani de așa zisa nereușită, cum credea el, i-a vorbit într-o zi femeii lângă izvor:

- Mă simt atât de rușinat pentru că această crăpătură face ca apa să se scurgă pe tot drumul până acasă!

Bătrâna a zâmbit:

- Ai observat că pe partea ta a drumului sunt flori, însă pe cealaltă nu? Asta pentru că am știut defectul tău și am plantat semințe de flori pe partea ta a potecii și, în fiecare zi, în timp ce ne întoarcem, tu le uzi. De doi ani culeg aceste flori și decorez masa cu ele sau le dau in dar vecinilor mei. Dacă nu ai fi fost așa, n-ar mai exista aceste frumuseți care înprospăteaza casa și înveselesc vecinii.

Morala: Fiecare dintre noi avem defectul nostru unic. Însă crăpăturile și defectele ne fac viața împreună atât de interesantă și ne răsplătesc atât de mult! Trebuie să luăm fiecare persoană așa cum este și să căutăm ce este bun în ea. Dumnezeu cunoaște defectele noastre și ne ajută să le acceptăm și să punem în slujba Lui tot ce avem mai bun, iar defectele să pară chiar niște binecuvântări dacă le folosim pentru ai bucura pe cei de lângă noi.

Deci, nu uitați să miroșiți florile de pe partea voastră a drumului!

Povestire #10 - Povestea șoricelului

Se spune că era odată un om care se ruga mult lui Dumnezeu. Dar, într-o zi, pe când stătea el în genunchi și se ruga, înconjurat de multe cărți, un șoricel a ieșit dintr-o gaură, s-a apropiat de el și a început să-i ronțăie talpa încălțăminteii. Omul a făcut ochii mari și a strigat furios la șoricel:

– De ce mă deranjezi de la rugăciune?

– Mi-e foame, a răspuns șoricelul.

– Pleacă de aici, jivină scârboasă! a strigat omul. Acum vorbesc cu Dumnezeu, mă rog!

– Cum poți să vorbești frumos cu Dumnezeu, i-a răspuns șoricelul, dacă nu știi să vorbești frumos cu un șoricel neputincios?

Așadar, dacă vrem să ne asculte Dumnezeu rugăciunea, să fim atenți cum vorbim cu “șoricelii”, iar dacă nu avem șoricel prin preajmă, să fim atenți cum vorbim cu semenii noștri, căci acestora, dacă le vom vorbi urât, ne vor veni în gând la rugăciune și la studio și nu ne vor da pace.

Un text biblic spune : „**Cum poți iubi pe Dumnezeu pe care nu-L vezi, dacă nu iubești pe aproapele pe care îl vezi?**” (1 Ioan 4, 20)

Deci nu uitați să fiți amabili cu cei din jur și veți găsi pacea sufletească și la rândul nostru vom fi ascultați de Dumnezeu!

Povestire #11 - Casa cu o mie de oglinzi

Cu mult timp în urmă, într-un orașel din Dacialand, exista o casă cunoscută sub numele de "Casa cu o mie de oglinzi". Într-o zi, un cățeluș mititel, vesel din fire, aflând de această casă, s-a hotărât să o viziteze. Bucuros că a ajuns la destinație, sărind fericit pe scări, a intrat în casă. S-a uitat pe hol dând din coadă, cu urechiușele ciulite de emoție, când ce să vezi! Surpriză! S-a trezit că era privit de alți o mie de cățeluși fericiți și prietenoși care dădeau din coadă ca și el. A zâmbit și a primit înapoi o mie de zâmbete, la fel de calde și prietenoase. Era normal, doar era casa celor o mie de oglinzi. Când a plecat, s-a gândit: "Este un loc minunat. Mă voi întoarce să-l vizitez și altădată!"

În același orașel, alt câine, care nu era la fel de fericit și prietenos ca primul, s-a hotărât și el să viziteze casa. A urcat cu teamă scările, apoi cu coada între picioare și cu capul plecat a intrat în casă. Când a văzut o mie de câini neprietenoși uitându-se la el, s-a speriat de ei și i s-a zbârlit părul pe spate, mârâind și arătându-și colții. Atunci ceilalți o mie de câini din oglinzi și-au arătat și ei colții, a fugit speriat. Odată ieșit afară, s-a gândit: "E un loc îngrozitor, nu mă mai întorc acolo niciodată!"

Morala: Toate chipurile sunt oglinzi. Lumea este ca o oglindă. Dacă vei arăta lumii o față acră, lumea îți va arăta, la fel, o față acră. Dacă vei zâmbi, lumea îți va zâmbi și ea. Mai mult, dacă vei arăta lumii întotdeauna caracterul tău frumos, lumea și viața îți vor arăta partea frumoasă.

Deci nu uita: ZÂMBEȘTE!

Povestire #12 - Fluturile și crisalida

Era odată un om care iubea toate creaturile vii de pe pământ: păsări, insecte, animale. Într-o zi, mergând printr-o pădure, găsi o crisalidă de fluture. Hotărâ să o ia acasă pentru a vedea minunata transformare a acesteia în fluture.

Zilele treceau una după alta. În cea de-a șaptea zi, apără o mică deschizătură. Omul se așeză și urmări timp de câteva ore cum fluturile se lupta să iasă. Apoi, deodată, se opri. Părea că nu mai poate face nimic. Omul decise să ajute fluturile, așa că luă o foarfecă și despică învelișul. Fluturile ieși imediat, dar avea corpul nedezvoltat și aripile mici și fragile.

Omul continuă să urmărească fluturile, așteptându-se ca în orice moment acesta să-și întindă aripile și să zboare. Dar nu se întâmplă nimic!

Fluturile își petrecu restul vieții târându-și micul corp și aripile mici și transparente. Niciodată n-a putut zbura.

În bunatatea lui, omul a vrut să-i ușureze lupta bietului fluture. Dar el nu a înțeles că greșește curmând această luptă pe care fluturile trebuia să o poarte, în mod natural, pentru a ieși din crisalidă prin îngusta deschizătură. Aceasta era calea firească pentru el: să transmită aripilor forța trupușorului său astfel încât să poată zbura imediat ce se elibera din înveliș.

Morala: Uneori, pentru a deveni mai puternici, este nevoie să ne confruntăm cu anumite obstacole din calea noastră. Dacă reușim să le escaladăm și învingem, vom putea zbura spre cele mai înalte și frumoase vise ale noastre. De aceea uneori Dumnezeu îngăduie să trecem prin încercări pentru a ne căli puterile pentru viața aceasta și cea VIITOARE!